

*Ex Historia Juris Ecclesiastici tum universali tum
particulari Germaniæ.*

1. **C**anones Apostolorum, quanquam antiquissimi sint, & multa magni ponderis in iis contineantur, quæ pseud-epigraphi unanimi criticorum calculo notantur.
2. Quod de iis Institutio Christiana Concilii nostri Provincialis sub Hermanno Archiepiscopo f. CXCII. asserit: *opinionem, quæ Canones istos expressis verbis Apostolis tribuit, sanctâ etiam sextâ Synodo gravissimâ sententiâ fuisse agnitam: de Synodo Trullana acephala scilicet quini-sexta intelligendum est, non de Synodo universali.*
3. Decretales priorum Pontificum à Clemente ad Siricium usque, exceptis paucis, tanquam supposititiæ meritò rejiciuntur, non attentis iis, quæ *Liberius à Jesu pro iis vindicandis in sua Isagoge refert.*
4. Iis ingentem in Jus nostrum Ecclesiasticum inveciam esse Disciplinæ vicissitudinem, nemo, nisi in historia jejunus sit, abnegabit.
5. Primis Ecclesiæ Sæculis collectionem Canonum extitisse nobis non probatur, unde omnium prima est, quæ in Ecclesia Orientali ex CC. *Nicæni I. Constantinop. I. Ancyrani, Neo-Cæsariensis, Gangrensis Antiocheni, Laodicensi* coaluit.
6. Manifestò falsum est, in Conc. Nicæno I. plures, quàm viginti Canones fuisse editos: quorum in ordine *sexturn* non de jure *Alexandrino Patriarcbali* sed *Metropolitico* loqui, tum ex historia, tum ex contextu eruitur.
7. Quæ pro Decreto Gratiani restituendo & à suis, quæis scater, navis purgando laborârunt hætenus Viri eruditissimi *Correctores Romani, Ires Antonii, Demochares, Contius, & Augustinus, Diomedes Brava apud Bæbmerum, Baluzius, Nicolaus Catbarinus apud Meermannum, Espenius, ambo Fratres Pitboei, Bæbmerus, Car. Sebast. Berardus;* eò tamen usque nondum eluctatur, ut in singulis mereatur fidem historicam, ceu evincit Can. 12. II. q. 6.
8. Metropolitæ Germaniæ *Ordinarios* extitisse suorum Suffraganeorum *Consecratores* ad sæc. XII. usque historiâ Patriæ edocemur.
9. Oppidò lapsus est in historiâ Innocentius III. c. 11. *de renunc.* dum Canonem Concilii Photiani dixit esse Canonem Concilii Constantinopo-

- tinopolitani I. in Verbis: *cum sit unum ex quatuor principalibus, quae sicut quatuor Evangelia Ecclesia Catholica veneratur.*
10. Palpabilem in historia lapsum admisit Cl. Engel Tit. de sacra unctioe n. 5. in fine inquires: *eoque sensu in Can. 15. de Consec. D. 5. Teutonici (Imperatores) dicuntur habere regimen Ecclesiae Romanae scilicet in temporalibus: non enim de Imperatoribus, sed Papis natione Teutonicis Canonem istum loqui inspicienti patet; lapsus tamen ejus venialis est, quia seduxit eum Glossa ad c. 34. de Elect. V transtulit.*
 11. Epigraphe, quae cap. 1. de Ordin. ab Episcopo &c. inscribitur Archiepiscopo Toletano, prout extat in Lectione communi, & in Collectione antiqua prima, aut Archiepiscopo Tolosano veluti legitur in Concil. Lateranensi P. 26. C. 18. non subsistit: quare inscribendum putamus Archiepiscopo Colonienfi nempe Brunoni III., qui eo tempore renuntiavit Archiepiscopatu & vitam monasticam in Canobio montis veteris professus est.
 12. Quod Cl. SCHMIDT in suis Institutionibus T. I. p. 268. Edit. 1. universaliter asserit: *nempe in locum Archidiaconorum suffectos esse Vicarios Episcoporum, ex historia Patriae & Statutis Archiepiscopalibus falsitatis convincitur.*
 13. Donationem Constantini M. Sylvestro Papae factam, quam refert Can. 13. D. 96. & c. 17. de Elect. in 6. pro cujus authentia Cl. Engel T. de M. & O. n. 11. tanquam pro aris & focis militat, ut omnino supposititiam notamus.

Ex Jure Ecclesiastico publico communi.

1. Forma Regiminis Ecclesiastici secundum institutionem Christi non est veluti in Societate aequali, prout contendit uterque Bœhmerus;
2. Sed talis est, ut sint veri superiores & obedientes, adeoque est vera Hierarchia in Ecclesia Christi.
3. In ea praeminet summus Pontifex Primatu Jurisdictionis in omnes praeditus.
4. Falsum est, quod Ecclesiae Gallicanae novissime imposuit ex Protestantibus Cl. Beckers Academiae Regiae in Greiffswald Juriam Professor in seinen Gedanken, und Erläuterungen über das Kirchenrecht A. 1772. p. 39. die Franzosen behaupten, das Systema episcopale, sie nehmen an, der Pabst seye das Oberhaupt der Kirch, nicht aber ein Caput jurisdictionis, sed ordinis &c.

- 4
5. Constantem Ecclesiæ Gallicanæ mentem discimus utroque celebri Canonista Gallo, *Hericourt & de Maillane*; quorum primus *Loix Eccles. chap. IV. f. 44.* alter *Diction. de Droit Canonique T. 2. p. 400. V. pape.* contrarium apertè asserunt.
 6. Episcoporum tamen jurisdictio æquè immediatè à Deo est, sicuti & illa summi Pontificis, quâ Diœceses sibi commissas regendi potestatem habent ordinariam, salvâ subordinatione Canonica ad centrum unitatis.
 7. Quare Forma Regiminis Ecclesiastici non est purè *Monarchica*, sed *Aristocratia mixta.*
 8. Utraque potestas & spiritualis & temporalis suprema est, una ab altera independens, salvo Advocatiæ jure & inspectionis, quo solo potestas Imperantium circa sacra concluditur.
 9. Utraque & spiritualis & temporalis jurisdictio, salvo jure naturali, Divino, & humano, in una eademque persona *Brunonis* Archiepiscopi Colonienſis rectè combinata primo fuit, secus, ac contendit Author *von den Rechten des Kayfers und Stände des Reichs über geistliche Personen und Kirchen-Güter.*

Ex Jure Ecclesiastico publico particulari Germaniæ.

Ex Concordatis cum sanctâ Sede initis.

1. Jus Germanicum pactitium non ordimur à pactis illis cum *Adriano I & Leone VIII.* initis, quippe horum pactorum tabulas genuinas hætenus ostendit nemo; de authentia Bullæ Leonis VIII. productæ à *Niemo* dubitant ipsi Protestantes veluti *Schilterus de Libert. L. 3. c. 5. §. 25.* omnino illam esse suspectam ait *de Selchow Elem. Jur. publ. Germ. 1769. T. 1. §. 15.*
2. Neque inter Germaniæ concordata referimus illud Paschalis II. pactum, prout contendit Author *Concor. Nat. Germ. integ. T. II.*
3. Pactum *Callixtinum* meritò inter ea sibi locum vendicat, quod varios hodie adhuc effectus obtinet.
4. Quod verò præ tendit ex illo anonymus *Diss. vom Entscheidungs-Recht zwispaltiger Wahlen geistlicher Reichs-Fürsten*, controversas, in causis Electionum Episcoporum Germaniæ Catholicorum, ad alium Judicem, quàm Ecclesiasticum pertinere, non subsistit.
5. Complures hodie effectus habent *CONCORDATA PRINCIPUM*, nempè illa *S. Concilii Basileensis Decreta* à Natione nostra Moguntia sub *Alber.*

- Alberto Romanorum Rege A. 1439. acceptata, & per Eugenium IV. Papam confirmata, in quibus, *quantum Concordatis Aschaffenburgensibus ex post initis non obviant*, nihil extitit immutatum.
6. Concordata ista Principum velut regula consideranda sunt, Aschaffenburgensia verò tanquam exceptio à regula.
 7. Unde omne illud Nationi nostræ restitutum manet, quidquid eadem expressè in Aschaffenburgensibus non abdicavit.
 8. Potestas concordata interpretandi neque summo Pontifici soli, neque Nationi nostræ soli competit, sed utrique paciscenti simul vindicatur, quare, quid sentiendum sit de interpretatione à Greg. XIII. facta, palàm est.
 9. In dubio concordatorum sensu hæc est interpretandi regula: *concordata intelligenda sunt modo, qui Nationi nostræ favet, meliori.*
 10. Cùm litera concordatorum clara nobis legem tulerit deinceps inviolabiliter observandam, turò defenditur *Præposituras, & Consecrationes Suffraganeorum* non subesse reservationis vinculo.

Ex Pace Westphalica.

1. Eridem invaluit sententia inter Catholicos certa, Pacem Westphalicam esse Legem publicam & Sanctionem pragmaticam Imperii;
2. Non obstante jura & efficaci adversùs eam Protestatione Summi Pontificis.
3. Interpretatio *Authentica* hujus Pacis absque dubio spectat ad Imperatorem & status Imperii simul art. 8. §. *Gaudeant. Capitul. Caroli VI. art. 2.* interpretatio *judicialis*, dum aliàs de mente Legis constat, etiam P. W. negari nequit Collegiis juridicis de controversia consultis, & multo minus supremis Imperii Dicasteriis; *Doctrinalis* etiam privatorum hominum esse potest, modò cavillationes absint, queis ipsam Pacem infringere potius quàm interpretari allaborent, quod gravissimis verbis vetitum art. 5. §. 50.
4. uttè jurisdictio episcoporum in subditos protestantes sit suspensa per art. 5. §. 48. P. w. non tamen est in omnibus suspensa casibus.
5. Dum Protestantes quidam, jurisdictionem Episcoporum, tantùm *suspensam*, omnino *sublatam* esse contendunt, & historię hujus articuli conditi, & veris interpretandi regulis vim inferunt.
6. Nec melioris grani est interpretatio Bœhmeri in J. E. P. L. 1. T. 31. §. 51. Dum versiculum §. 48. *donec dissidia religionis sopita fuerint per hoc est in perpetuum* eidem interpretari placuit.

5
7. Irregularis porro est interpretatio Cl. Henniges in *medit. ad §. cit.* quæ verba: *modò iis nihil injungatur A.C. & conscientia adversum*, intelligenda esse præten- dit de eo, quidquid religionem directè vel indirectè concernit.

Ex Jure Ecclesiastico privato communi.

- E**x Proleg. 1. Aberravit viam, quam elegerat, mediam Cl. ENGEL in proemio n. 5. §. *sed communiùs*. ubi Decreto Gratiani tantum auctoritatem tribuit *relativam ad fontes*: rectius hæc viâ mediâ procedendum esse arbitramur, ut obtineat auctoritatem *ex usu & recepto*, etiam quoad merces spurias, ut vel ex solo illo Canone *redintegrandæ* 3. III. q. 1. evincitur, ex quo utitur spurio agi posse etiam in supremis Imperii Dicasteriis ostendemus Tit. *de restit. spoliat.*
2. Argumentum, quod plures ex rescripto *Bened. XIV. 113. Bullarii M. Tom. 16. ad Archiepiscopum S. Dominici in Insula Hispaniola* dato movent: *Decretales Gregorii IX. sunt sumendæ, uti jacent, & rescata non præstant argumentum*: sic dissolvimus: non præstant argumentum *ad evertendum* ea, quæ remanserunt, sed præstant *ad illustrandum*.
3. Falsum est, quòd universim *summaria* Decretalium ejusdem auctoritatis cum textu sint, sæpiùs enim textum extra rhombum summant, velut *summaria, c. 3. de constit. c. 7. de rescript. c. 3. de testib. c. 2. de his, quæ fiunt à prælat. c. 1. de Capell. Monach.* plura sunt titubantia, nec firmo consistunt talo.
4. Quantum auctoritatis Congregatio Emmorum Cardinalium C. Trid. Interpretum præten- dat, *nec ipsa* hætenus declaravit, *nec Papa*, sed soli Canonistæ divinant; merè *doctrinalem*, ceu Authoribus classicis illis attribuire, nimis humile foret, neque constitutionibus summorum Pontificum desuper editis satis conformè; verè & propriè *legalem* illis attribuire similiter non audeo, quia nec de potestate satis constat, nec de solemnitate ad legem necessaria; media igitur eorum videtur esse auctoritas, publica quidem & privata major, non usque tamen aded ex se valitura, ut sphaeram legis assequatur, nisi in ea, quam aliæ LL. universales exposcunt, forma compareant.
- Ex Tit. I. Lib. I. Decretalium.* 1. Modus definiendi PP. Concilii Viennensis *Clem. un. h. t.* usitatus singularissimus est, nulli hætenus Concilio usitatus.

B

2. Obli-

2. Obligatio emittendi Professionem fidei ex præscripto S. Conc. Trid. adeò personalis est, ut nemo satisfaciatur per alium.
3. Siquis verò intra præfixum tempus non emitteret, fructus beneficii non faceret suos, etiam ante omnem sententiam restituendos.

Ex Tit. II. 1. Minùs rectè Cl. Engel *b. t. n. 1.* exemplis juris naturalis, quod *ad genus bonnis* pertinet, adjungit defensionem contra violentiam, renitente *l. 3. ff. de F. & F.*

2. Palam *idem* abusus est *n. 18. Can. 12. II. q. 6.* contra potestatem Episcoporum.
3. Potissimæ difficultates, quas *idem à n. 37. b. t.* potiùs intricat, quàm extricat, dissipantur, si probè distinguatur inter legem *statuentem uniformitatem, præcaventem periculum commune, fingentem, præsumentem, & fundatam in præsumptione.*
4. Constitutionibus summorum Pontificum, non sufficit, eas Romæ solùm promulgatas esse.
5. Quanquam & Papa & Episcopus dispensare possint super Ss. Canonibus, neuter tamen est supra Canones, *utpote Spiritu Dei conditos & totius mundi reverentia consecratos.*

Ex Tit. III. 1. Dum Cl. Engel *n. 11. b. t.* duas famosi *c. 20. b. t.* partes decisivas ad utrumque rescriptum tam gratiæ quàm justitiæ extendit, quoad primam decisionis partem benè, quoad alteram irregulariter procedit; nec *c. 7. b. t.* nec *c. 8. & 14. de præb. in 6.* eidem suffragantur.

2. Indignum vehementer existimamus, quòd *idem n. 13.* rescripta papalia ità sub regulis Donati restringat, ut illa per quemcunque manifestum latinitatis errorem vitari putet: arg. *c. 13. D. 38.* rectè verò eadem vitari inquit, si in stylo manifestum sit peccatum.
3. Eidem Authori asserenti *n. 17. in f.* rescriptum justitiæ sub-aut obreptionis obtentum esse tantum nullum *ope exceptionis,* resistunt *c. 3. & 20. b. t.* quo posito evanescit difficultas, num judex teneatur monere de sub-aut obreptione, si altera pars non excipiat?
4. Qui *Clem. un. de probat.* quoad probationem *narrativæ* in rescriptis velut regulam ponunt, *de jure communi* rectè procedunt, non item *de jure concordatorum Germaniæ.*

5. Rescriptum justitiæ non transit ad hæredes, nisi is, contra quem rescriptum fuit impetratum, secundum *c. 20. de off. & pot. Jud. deleg.* in vivis fuerit in jus vocatus. *c. 36. b. t.*
6. *L. 2. C. de divers. rescript.* per Jus Canonum correctam esse, nullibiprehendimus.

Ex Tit. IV. 1. Consuetudinem contra legem Ecclesiasticam ignoravit antiquitas, nec enim ullum ejusdem vestigium ante *c. fin. b. t.* reperimus; quare ex *c. cit.* ita hermeneuticè procedimus: nulla prævalet consuetudo contra legem, nisi *rationabilis fuerit & præscripta.*

2. Omnis itaque consuetudo sit *rationabilis* & quidem *positivè*, ut loquuntur, nisi immemorialis sit, ubi rationem supplet veneranda canities.
3. Non consentimus iis, qui generaliter de consuetudine secundum præscriptionis leges judicant, quoad tempus ejusdem introducendæ, & nonnunquam *decennium* sufficere contendunt; neque enim ista: *inveterata, antiquitùs & tenaciter servata, antiquata, vetusta, diu obtenta, antiqua*, quibus consuetudo per Canones & leges appellatur, in *decennalem* cadunt; judex itaque secundum illam judicet, quæ saltem antiqua est & 40. annorum.
4. Quod verò *Cl. Engel n. 8. b. t.* de unico actu disserit, ad possessionem valet, non ad consuetudinem, nisi hanc *anomalam* esse velis.

Ex Tit. V. 1. Rectissimis de causis *postulatio*, ævo medio, fecerni cæpit ab *electione*, in vanum contra nitentibus *Zieglero, Gundling*, ceterisque Protestantibus.

2. Etsi Episcopi Titulares sibi ad majorem securitatem prospicere soleant de *Brevi eligibilitatis*, ut eligi queant ad aliam Ecclesiam cathedrali; eodem tamen non indigent de rigore juris, neque enim concipere possumus conjugium spirituale sine sponsa non existente, sciente & consentiente.
3. Ut postulatio cum electione concurrentes vincat, habeat duas tertias ex *c. 40. b. t.* saltem *respectu eligentium*, plus enim non requirit *cap. cit.*
4. Quodsi postulationem non admitti contingeret, electionem admittendam esse, utpote *Cononicam*, contendimus.

Ex

Ex Tit. VI. 1. Ut Præpositus aut Decanus civitati Episcopi eligendi intraneus, quanquam Capitulo eligenti extraneus, jus eligendi sibi vindicet, non requiritur distinctio *c. 1. de præscript in 6.* ut vel necessarius sit titulus, vel allegetur præscriptio temporis immemorialis, quia sibi non est contrarium jus commune, imo favens.

2. Probationem ignoratæ eligibilitatis asserenti imponimus ex *R. 7. 47. in 6. non obst. c. 20. b. t.*
3. Procurator absentis, canonicè impediti, de gremio existens, cum mandato generali constitutus, non tantùm potest, sed & tenetur suo Principali duplex dare votum, si hunc præ ceteris judicet digniorem, ne conscientia ipsius sit divisa; nisi per fraudem & dolum committatur in legem.
4. *C. 50.* non contrariatur *c. 33. b. t.* ubi, septem Compromissariis nominatis, horum unus à tribus electus, consentiendo fecit majora, & jussus ab *Innoc. III.* in Decanum recipi.
5. Rationem verò ità decidendi perperam quærunt Interpretes cum *Gonzalesio not. ad c. cit. in l. 4. ff. quod cujuscunq. univ. nom.* aut in *l. 19. ff. princ. de Tutor.* At magis ad rem esse videtur *§. 1. Inst. de satisfd. Tut. in fin.*
6. *C. 44. b. t.* quoad Episcopos remotos non est correctum per *extrav. 1. b. t. int. comm.*

Ex Tit. VII. 1. Translatus desinit esse Episcopus ecclesiæ à qua *volens* transfertur ad solam translationem verbalem in Consistorio Sanctitatis Suae, etiam ante expeditionem literarum vel adeptam possessionem secundæ ecclesiæ.

2. Postquam hujus absolutionis notitiam Episcopus translatus habuerit etiam ex testimonio seu documento Secretarii S. Collegii, illico tenetur abstinere exercitio ordinariæ jurisdictionis.
3. Quodsi verò translationis verbalis vel bullaris conscius administrare ecclesiam à qua *de facto* pergeret, usque ad possessionem secundæ ecclesiæ adeptam, servandum pro norma foret *c. 28. de præb. in 6.*
4. Nullatenus verò cedimus Curialistis, qui docent, ignorantem quoque translationem, si modò pro ea supplicaverit eo ipso, quo Romæ peracta sit

fit translatio, perdere à tempore absolutionis, jura & possessionem primæ ecclesiæ.

5. Quod Capitula sub h. t. ajunt, Translationes Episcoporum, *Ordinatione divina, Papale reservatum esse*, ad usum refer, non ad historiam.

6. Is, cui Papa indultum dedit transeundi ad aliam ecclesiam, clavem habet, quâ ipsémet vinculum aperire queat.

Ex Tit. VIII. 1. Quamquam C. 3. D. 100. abominetur exactiorem aut præstationem temporalium pro concessione pallii, summa tamen *in curia* præstanda, dum pallium conceditur, à simoniæ labe vindicari potest.

2. Utrum Pontifex de plenitudine potestatis (quam absit, ut disputemus) concedere valeat pallium episcopis, invito Metropolitano? disputatum hoc sæculo acriter fuit; qui negant, *plenitudinem justitiæ cum plenitudine potestatis* conciliare nituntur.

3. Usus pallii personalissimus est, certis locis & stato tempore circumscriptus. *b. t. per totum.*

Ex Tit. IX. 1. Qui *tacitas* passim *renuntiationes* admittunt sinè facto evidenter concludente, Divinatores sunt, non Jureconsulti.

2. Pridem invaluit sententia certa, quòd admissio resignationum *in favorem, sic & non aliter*, sit reservatum usuale Summi Pontificis; sed quæ causa sit hujus reservationis DD. non conveniunt.

3. Plerique tum veteres tum RR. hanc assignant: *quia istæ resignationes simoniam saperent*, sed hæc ratio non subsistit; VAN ESPEN *in designatione successoris* causam quærit, sed & ista inanis est; alii *ad grave Canonum vulnus* confugiunt; alii *ad præjudicium turnariorum & Capitulorum*, aut *liberæ collationis ordinariorum*, sed neque ista urgent, ut ligentur manus Episcoporum; assentimur illis, qui causam in *mirifica & anomala* hujus resignationis ponunt indole.

Ex Tit.

Ex Tit. X. 1. Rubrica hujus tituli est perfecta & universalis comprehendens tam actus *voluntarie*, quàm *contentiosæ* jurisdictionis, Prælatos tum *exemptos*, tum *non exemptos*.

2. Duplex quoque negligentia comprehenditur, una consistens in omissione officii ex pigritia aut incuria, altera consistens in nimia rigorositate aut duritie per *c. 1. b. t.*
3. Casus verò impotentiae non comprehenditur, qui enim impotens est, nec negligens nec durus est. *c. 1. & 3. b. t.*
4. Quando ex *Conc. Trid.* Episcopus supplet negligentiam Prælatorum regularium additâ clausula: *tanquam Sedis Apostolicæ delegatus*, hic nihilominus *jure ordinario ac nativo* supplet, non *jure delegato*.

Ex Jure Ecclesiastico privato statuario.

1. Juris communis Autoritas legalis nulla est, ubi obviat statutis nostris ecclesiasticis patriis.
2. Bullas Papales super Beneficiis, Dispensationibus &c. subesse visioni, examini & placeto Archiepiscopali pridem expressit disertis verbis statutum R^{dmi} Archiepiscopi *Wilbelmi de a. 1353.*
3. Constitutionem *Pianam de resignationibus Beneficiorum*, quæ incipit; *quanta ecclesie*, neque in nostra Dicecesi receptam esse reperio; quare non consulerem, ut quis beneficium in manus R^{dmi} ac E^{mmi} Archiepiscopi nostri contra Bullam istam resignatum piscaturus trans montes pergeret.
4. Scrutinium ex præscripto S. Concilii Tridentini *Sess. 23. de ref. c. 15.* Ss. ordinibus præmittendum, quod in plerisque Dicecesibus passim exolevit, in nostra adhuc in viridi est observantia, conformiter statutis novissimis Archiepiscopalibus R^{dmi} *Maximiliani Henrici Tit. XIX. de ordine c. 3.*
5. Quanquam sæpiùs statutis nostris provincialibus prohibeatur, ne clerici peregrini sine literis *foruatis* aut *dimissorialibus* admittantur, nihilo-

nihilominus minùs rectè compiler nostrorum statutorum ad statuta Sifridi Archiepiscopi c. de ordinibus. §. Item omnes illi &c. notat: Clericos peregrinos non esse admittendos.

6. Etsi Decani rurales jure Decretalium communi, c. 4. de off. Archiep. & jure novissimo C. Trid, Sess. 24. de ref. c. 20. & Sess. 25. de de ref. c. 15. non gaudeant tribunali externo: aliud nihilominus obtinet in Ducatibus Juliæ & Montium vi concordati Archiepiscopi nostri Ferdinandi cum Sermo Duce Wolffgango Wilbelmo de 22. Jul. 1621. art. 29. ubi prima instantia est penes Decanum Christianitatis & quosdam Assessores Parochos.

7. Quæstio illa, utrum jurisdictio Vicarii Episcopi generalis sit ORDINARIA nec ne? palam dissolvitur in stat. noviss. P. III. T. V. de triplici Vicario Generali, c. 1. = ibi = quorum quilibet ratione officii, quod nomine & auctoritate nostra exercet, ordinariam nobiscum participat jurisdictionem, unum idemque tribunal constituit.

A. M. D. G.

Ad Juris Ecclesiastici Auditores.

Ex his vobis, Ss. Canonum Cultores! in aprico est ea, quam in
his prælegendis præ ceteris selegi, methodus. Ordinem Decretalium omninò tenendum duxi, Exemplo Celeberrimorum, *Panormitani, de Butrio, Gonzalezii, à Costa, Florentis*, cujus præclara opera donatione Cl. *Gilgens* mihi obvenerunt, aliorumque magni Nominis Jurisconsultorum. Nec solus ego sum, cui iste præ ceteris placet ordo; Viri enim Antecessores mihi sunt toti orbi literario celebratissimi *de Hillesheim & Nellerus*, qui eâ de causa Decretalium ordinem mihi non unâ tantum vice commendârunt, ut Ss. Canonum addiscendorum cupidi ad textum fontésque, unde promanant, inducantur. Equidem alios magnæ notæ Jurisperitos non ignoro, quês sua sunt compendia; sed, quin eorum conatui in ullo quidquam detractum esse velim, persuadere non potuerunt unquam, ut præfixum mihi Decretalium ordinem relinquerem. Neque Juris Ecclesiastici statui germaniæ nostræ accomodandi desum studio, cum ejusdem Juris germanici principia ac fontes generales sub initio prælectionum mearum pertractârim, specialia verò, quæ inde deducuntur, jura *Concordatorum*, Pacis Westphaliæ ac ceterarum germaniæ legum, quæ ab aliis singulari tractantur parte, ad obvios titulos prolixius animadvertere adlaboro; uti & notare molior, ubi juri communi per statuta nostra patria derogatum esse video. Porro Titulum illum *de fide Instrum.* quippe qui ingentem pro nostro Jure Ecclesiastico utilitatem habet, ceu ex solâ illa Cl. *Wardweinii* de re diplomatica meritissimi epistola ad artis diplomaticæ Cultores nuperrimè data liquet, consecrando eidem tempore peculiariter interpretabor.

Valete interim, atque conatum meum
æqui ac boni consulite.